

θέλει υπάλληλο για όλη μου τη ζωή. Να λοιπόν τί θα κάνω. Ότα συμπληρώσω τα είκοσι μου χρόνια θα πασκίσω να βρω τρόπο να με πάρουν. Άμέσως κουντίζω μια άγωγή κατά του Δημοσίου, του φέρνω αυτό το λογικώτατο και νομικώτατο επιχείρημα, βάζω και τίποτα μέσα και κερδίζω τη δίκη, κι εγώ δε βαριέται ως βουρλίζεται ο Ράλλης με τους νόμους του.

Τα «νομικώτατο» και τα παντοδύναμα «μέσα» είναι τα περίφημα παραθυράκια του κάθε νόμου, που λέγαμε. Μά ο Ρωμύς, κι εγώ δεν έχω παραθύρα ο νόμος, είναι ικανός να τον ανοίξει. Σ' αυτή τη δουλιά είναι πρωτομάστορας, και κανένας δεν του βγαίνει.

ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

στις έπαρχίες άρχισαν να κουνιούνται και να δείχνουν κάποια σημάδια ζωής, αφού ο καινούριος εκπαιδευτικός νόμος έπεσε πάνω τους σαν λεπίδα κερμανιόλας. Από όσα δημοσιεύονται στις εφημερίδες, φαίνεται οι δασκάλοι δε θάφήσουν να σφαγούν σαν τάρνια. Καλό κι αυτό και να που γίνεται, ότι εύχρηθήκαμε στο περασμένο φύλλο. Μόνο σά ζωντανέφουνε θάρχισαν να λογαριάζονται.

Ευτυχώς το ζωντανέμα άρχισε να γλυκοφαίνεται και κείνες οι «μυστικές απόφασεις», που γράφουν οι εφημερίδες, κάτι καλό μας κάνουνε να ελπίζουμε. Άς κοιτάζουν τί γίνεται σήμερα στο Άρσάκειο τρεις άδειανές θέσεις τις ζητάνε διακόσες σαράντα δασκάλες που πεταχτήκανε στους δρόμους με τον καινούριο νόμο του Ράλλη. Τα ίδια ες περιμένουνε μεθάρριο και για λόγου τους. Η πυρκαγιά άναψε στο σπίτι του γείτονα; Περιμένε την και στο δικό σου.

ΣΥΓΚΙΝΗΘΗΚΑΝΕ

λέει, οι γραμματισμοφιλοί (χμ! λέξη κι αυτή μια φορά!) για τα καινούρια γραμματισμοφιλοί που βγαλε το Θέρισσο, κι απ' όλα τα μέρη της γής ζητάνε τη σειρά τους. Οι «Αθήναι» μάλιστα, με το γνωστό πατριωτισμό τους, αναλάθαν να προμηθεύουν τέτια, δίχως κανένα κέρδος, και τρεχάτε να προφτάζετε, γιατί τυπωθήκανε λίγα κι όσο πάνε σώνονται.

Νά λοιπόν που το Θέρισσο έκανε κ' ένα καλό, να συγκινήσει τους γραμματισμοφίλους. Πρέπει όμως άμέσως να τυπώσει και κάρτ-παστάλια για

να μην άφσει παραπονεμένους και τους καρποσολιοφίλους, με το συμπάθειο. Κ' έτσι το καλό γίνεται τέλειο, εζόν πιά από το μεγάλο καλό που χάρισε στο έθνος το γραμματισμοφίλο πιά τώρα Θέρισσο.

ΤΟ ΚΑΚΟ

που γίνεται στις εφημερίδες, μια βδομάδα τώρα, για την παραγγελιά των αντιτορπιλικών, έχει κάπιο λόγο, μας λέει η «Εστία», όχι και τόσο... αντιτορπιλικόν. Μερικοί αξιωματικοί του ναυτικού μας ενδιαφέρουνται για μερικά έργοστάσια που παραγκωνιστήκανε και να ο λόγο, που χαλνούνε τον κόσμο.

Η «Εστία» λέει κι άλλο φοβερίζει: πως εδεν πάνουν οι άδικολόγητες φωνές, θα ξεσκεπάσει κάτι μυστικά που ξέρει και που θάναγκάσουν τους φωνακλαδες να βουθαθούνε. Μά γιατί φοβερίζει και δεν το κάνει; Δι νομίζει πως έχει ύποχρέωση, αφού ξέρει κάτι, να φωτίσει τον κόσμο που κοροιδεύεται τόσο άδιάντροπα; Πώς εδούβαν ο κ. Άναστασίου όλους τους ύβριστές και συκοφάντες του με την πειστικιά και παληκαρήσια διατριβή του που δημοσίεψε στο «Άστν» της Τετράδης;

Με τα «κάτι ξέρω και κάτι θά πώ» δε βγαίνει τίποτα. Ό,τι ξέρεις, πρέπει να χεις και την παληκαρήν να τον λές. Έτσι μοναχά γίνεται δουλιά.

ΜΙΑ

ύπερλογικώτατη εφημερίδα της Ηόλης, η «Κωνσταντινούπολης» (Τρίτη, 6 Σεπτεμβρίου 1905, σελ. 1) αναφέρνοντας κάτι γνωστικά λόγια του Κλαρετ για μερικά άσμενα και πορνογραφικά φραντζέζικα βιβλία, ρήχνεται: με λύσσα στους δημοτικιστάδες που «δεν περιορίζονται εις τον εκχυδαισμόν της γλώσσης, μωρέ μάτια μου! αλλά τείνουν να εκφασίλωσι και πασαν αισθητικόν εν τη φιλολογία και να εκπορεύσασιν πέν το σεμνόν και ήθικόν». Έτσι αρχίζει το άρθρο, και τελιώνει έτσι. «Και εν τούτοις οι μορφωμανείς της μαλλιαρσύνης εθεώρησαν ως δόξαν να μετοχετεύσασιν εις την άγνήν ελληνικόν κοινωνίαν τον αυτόν βόρβορον».

Καινοθέστατη συκοφαντία αυτό, γιατί ες μας αναφέρει έναν από μας που έγγραψε η μετάφρασε πορνογραφικό βιβλίο. Όλα δικά τους είναι, και δεν τους τα ζηλέσαμε. Δικοί τους ακόμα είναι κι ο

Σουρής που μετάφρασε τις «Νεφέλες» κι ο Κουρούσης που μετάφρασε τις «Εκκλησιαστικές». Γιατί λοιπόν να μας τους φορτώνουνε στις ράχες μας;

Χωρίς να κάνουμε το σεμνότυφο βεβαιώνουμε τους καρτούφους και συκοφάντες της «Κωνσταντινούπολης» πως προχτές ακόμα ο Βαυτιεριδης κατατιάστηκε να μεταφράσει το «Συμπόσιο» του Λουκιανού για το «Νουμ.ε» κι αναγκάστηκε να τον παρατήσει στη μέση, για μερικές κάπως λούτερες φράσες, εν και η έξυπνη αίσχρότητα του Λουκιανού μπροστά στη χοντροκομμένη αίσχρότητα και μάλιστα τη μεταφρασμένη του Άριστοφάνη είναι Βαγγέλιο.

ΝΕΤΖΙΜΠΕ

(Η αρχή του στο περασμένο φύλλο)

Β Π Ρ Α Ξ Η

(Η σκηνή παρασταίνει οσία πλούσια στολισμένη στο σπίτι του Ταχήρ-Άμπάζη)

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΤΑΧΗΡ-ΑΜΠΑΖΗΣ

(Συλλογιόμενος και άνησυχος)

Τι θα ξεσπάση άραγε στην κεφαλή μου; ο φόβος να με πλακώη άρχισε και ο Πασσας μου εφάνη σήμερα πιο άνησυχος, πιο σκοτεινός σαν σφίγγα. Δεν πέν καλό τα πράματα, και το λαμπρό τ' Ά- [στέρ] του Γέρου του Τεπελενλή ες να τραβήη στη δύση! Κλεισμένο τόχει το Θεριό ο τρομερός Χουρσίτης και τ' άμετρα τ' άσκέρια του θα μπουν ταχιά στην [πόλη].

Και το χειρότερο, ο Πασσας ες να έλλαξε, κι ο [νού] του σε ύποψίες χάνεται, αφού κ' έμας τους φίλους —έμένα τον Ταχήρη του— δε φαίνεται να μ' έχη στην πρώτη την αγάπη του! Τι άραγε να τρέχη! Ίσως θα ξέρη να μας πη ο Βεσιάρης κάτι γι' αυτό κ' εγώ τον φώναζα. Ά! νατος.

(Μπαίνει ο Βεσιάρης) Τι χαμπάρια;

σαν συνήρθε λίγο ξακολούθησε, λέγοντάς μου να κάτσω σιμά της, και τα λόγια της σιγά και μυστικά μου γιομίζανε φρίκη το είναι μου, και μου φέρνανε σά σε όνειρο ετούτη τη νύχτα.

— Πάμε, παιδί μου, στο κχτου σπίτι... Μη σκιαχτής καθόλου... Νά φτάσουμε στην πόρτα μονάχα να μπορέσω να πάρω δύναμη να φτάσουμε ως με την πόρτα. Σάν ζυγώσουμε χτυπάς επύ σιγά με το χεράκι σου, και σαν ακούσης τη φωνή του πατέρα σου μην τρομάξεις.

— Ό πα...

— Σώπα, σώπαινε, μου είπε βάνοντας το δάχτυλό της στα χείλια της, και μη άφίνοντάς με να τη ρωτήξω. Έτρεμα ούλη από λαχταρα, από φρίκη, και δεν ήμπορούνα να σταθώ. Το σανά μου έτρεμούλιζε όπως με το βαρύ κρύο, σαν επήγαινα στο σχολειό.

Ύστερα σηκώθηκε, έτσι μεγαλόπρεπη όπως ήτανε, πήγαμε στην κάμαρά της πρώτα, φόρεσε τη βελουδένια της δλόμαυρη φορεσιά, που της είχε φερμένα από τη Μασσαλία ο πατέρας, και πιάνοντάς με από το χέρι μου είπε πάλε σιγά:

— Πάμε σιγά να μη μας νουέσουνε τα παιδιά... Κατάλαβε τί σου είπα;

— Ναι, είπα μέσα μου, κουνιάντας κατακάτου

το κεφάλι.

Κατεβήκαμε τη σκάλα, περάσαμε τους μεγάλους διάδρομους του παλαιού ετούτου σπιτιού, σκοτεινούς και λίγο όγρους, και ύστερα από μια κάμαρα τρισκόταδη, που σκοντάψαμε σε παλιούς σκελετούς από έπιπλα του σπιτιού, φτάσαμε στην πόρτα που οδηγεί στην κάμαρα του πατέρα μου, όπως καταλάβα ύστερα.

Φτάσαμε και σταθήκαμε εκεί σιγαλοπατώντας. Όξω χάλαγε ο θεός τον κόσμο. Η μητέρα χαμήλωσε και μου είπε σιγά στ' αυτί. — Χτύπα σιγαλά τρεις φορές. Στην αρχή δεν τρόμησα, μά πιάνοντας τη μητέρα από το φουστάνι, πήρα θάρετα, σήκωσα τ' άλλο μου χέρι και χτύπησα με άνοιχτή την άπαλάμη τρεις βολές.

Καμιά απάντηση, τιμουδιά. Μόνο ο άγέρας σφύριζε όξω, και κάποιος ασβέστης έπεσε από τους θόλους, και μας πιαγύρισε.

— Χτύπα πάλε σιγά, μου λέει.

Ξαναχτύπησα. Τίποτα. Ύστερα πάλε πιαστήκα από το φουστάνι της μητέρας. Το βελούδο μ' ανατρίχιαζε τα χέρια μου έτρεμανε.

— Χτύπα δυνατώτερα.

Και χτύπησα, που άντήχησε στο θόλο.

— Ποιός;.. είπε μια φωνή σαν από τάφο, βα-

ρειά, άγνωρίστη, μά ύστερα, φανταζόμενη τον πατέρα μου στο σκοτάδι, όπως τη στεφνή βολά που τον είδα, δώ και τόσους μήνες, η φωνή του μου τόν ξανάφερε όμπρός μου, έτσι ψηλόνε, με τα γένια του που μισασπρίσανε, με τη γυριστή του μύτη, με το δεμένο του χμογιέλιο, άφστηρόνε, περιφάνο, που κοίταζε βαθειά, κάτω από τα πυκνά του φρύδια.

— Πες ότι είσαι εσύ, η Θεανώ, μου είπε η μητέρα, γλήγορα-γλήγορα στ' αυτί, λαχαιμαστά, που η πνοή της θερμάνει στο μάγουλό μου, περκώντας.

— Είμαι... Η Θεανώ... πα...

Δεν έπρόφτασα να τελειώσω και το χέρι της μητέρας μου σφάλισε το στόμα, λέγοντάς μου:

— Φτάνει, φτάνει, παιδί μου...

— Και τί θέλεις τέτοιαν ώρα εδώς... Έσύ μοναχή;..

— Πες πως είνε και η μητέρα, μου ξανάειπε σιγά.

— Μά... είνε και η μητέρα...

Δεν πρόφτασα να το ειπώ και η πόρτα έτριξε. Σκοτάδι θεοσκόταδο. Ύστερα άνοιξε, δεν εφάνηκε ούτε ήσκιος. Σιγαλιά πάλε. Έβιαμε να μπη η μητέρα. Κοντοστάθηκε: με πήρε από το χέρι και με τραβήξε να μπουμε μαζί.

Άκουγα τον άνασασμό του πατέρα. Μίσα στα

ΣΚΗΝΗ II.

Ταχέρη—Αμιράζης, "Αγος—Βεσσιάρης.

ΑΓΟΣ ΒΕΣΣΙΑΡΗΣ

Δεί' θά προσένης βέβαια ευχάριστα, Ταχέρη. Ο Σερασκέρης έζωσε όλοτέλα την πόλη και τό κανόνι γρήγορα θέ νά βροντήξη πάλι. Αι' αυτά 'νε τά πολεμικά· μά 'νε και κάποια άλλα που ψιθυρίζονται κρυφά, κι' αυτά μπορούνε νάχουν μεγάλη σπουδαιότητα για μάς τούς δυό, Ταχέρη. Θάμαθες βέβαια και σύ τούς έρωτες του Φράγκου. Ένα κορίτσι επλάνεσε δικό μας, κι' ό Καρέττας ζή· τώρα μέ τή Νετζιμπέ. Μά κι' ό Βεζύρης λέγουν τό ζέρει, μά επίτηδες τούς δυό μαζί άφίνει.

ΤΑΧΗΡΗΣ

Έλπίζει, λέγων, ό Πασσάς πώς τόν γκισούρ ή κόρη θέ νά τόν κάμη τό Χριστό ν' άπαρηθθί, νά γίνη τού Μωχαμέτη λατρευτής και δούλης τού Προφήτη.

ΑΓΟΣ

Πιστέμεις, φίλε, αλήθινά πώς ό Πασσάς θέ νάταν τόσο καλός σπόν άπιστο και πώς θά συχωρούσε τό σκύλλο καινο τής Φραγκιάς μέσ' τό χαρέμι

[νύμφη

νά κλέψη τό τριαντάφυλλο τό μουσκαμουρισμένο, άν τήν ανάγκη ται ό Πασσάς δέν είχε τού Καρέττου;

ΤΑΧΗΡΗΣ

Και τί ανάγκη τάχατες θές ό Πασσάς για νάχη άπόνα κεί ψωρόφραγκο, όταν κοντά του έχη τά δυό λιωντάρια θανάτα, σέ, φίλε μου, κι' έμένα!

ΑΓΟΣ

Όστε θαρρείς αλήθινά πώς μοναχή αίτία, π' άφθικεν άτιμώρητο τόν άπιστο ό Βεζύρης, είν' ότι Μωαμεθανό για νά τόν κάμη, θέλει;

ΤΑΧΗΡΗΣ

Όσο κι' άν συλλογίζουμαι, έλλη άπ' αυτή δέ βρίσκω.

ΑΓΟΣ

Μου φαίνεται παραξένο πώς άντρας σαν κι' έμένα μέ τετρακόσια τά μυαλά, δέ μόρεσεν ακόμα νά καταλάβη ποιά άφορμή έκαμε τό Βεζύρη νά συχωρέσ' ένα γκισούρ, που πάτησε τό νόμο.

ΤΑΧΗΡΗΣ

Πές, φίλε μου, για έξυπνο πώς άδικα μέ πήρες και πώς δέν είνε άλλος κουτός στόν κόσμο σαν

[κι' έμένα.

Μά έλα, Βεσσιάρη μου, τήν άφορμή για πές μου

πυκνό σκοτάδι θάρρεψα πώς είδα τά μάτια του νά σιγοφέγγουνε, πότε-πότε ρήγοντας άπάνου μας μία ματιά άπό τήν άκρη τής κάμαρας. Έτσι κάτι σαν φωτερό μου ξαστραψε. Μία κρυάδα μέ πάγωνε. Άνοιγα, γούρλωνα τά μάτια για νά ιδώ ξαστερότερα. Κάτι σαν άπό άράχνες πανταίχα πώς μου σκεπάζου την όραση. Τά χροπόδαρα μου ήταν ζυλιασμένα. Τά μάτια μου σαν κοκκαλιασμένα, σά γάλινα. Άκουσα κάτι σαν αναστέναγμα κι' ύστερα ένα λυγμό. Έπιάστημα άπό τό φόρεμα τής μητέρας. Ένοιωσα που έκλαιγε. Ύστερα όλο της τό κορμί λαχτάρησε, έσπίστηκε, τά χέρια της έσπίχτηκαν στό σκοτάδι, γονάτισε. Στό δάμα έπεσεν ένας χτύπος.

— Μιά τέτοια νύχτα... γιατί, γιατί μέ τυραγνάς;... Είπε μέ σκισμένη φωνή, και μέ σειρε σιμά της. Κ' ύστερα είπε:

— Πές μου καθαρά, τό πιστεύεις;... Έχεις απόδειξη;...

Μέσα άπό τό σκοτάδι έρχόταν τόρα ή άπόκριση τού πατέρα, τήν επερίμενε ή μητέρα, τήν έβλεπα που ή άγωνία της έτράνταζε και τά στήθια, τήν ένοιωθα που πρίσμενε τόν κεραβνό. Και μέσα στό σκοτάδι έμάντευα τό πρόσωπο τού πατέρα, τό γραμμωμένο μέ βαθυζάρωτες γραμμές, που μία θλίψη βαθεία δείχνοταν σ' όλη του τήν έκφραση.

και μη' μι' άφίρης νά σκορπώ τό νού μου σ' ύπο-
[ύδες,
κι' άδικα βασανίστηκα μονάχος μου πολλή ώρα.

ΑΓΟΣ

Λοιπόν, Ταχέρη, άκουσε για βέβαιο τό ζέρω πώς ό Βεζύρης άρχισε νά μη' μάς έχη πλέον στην πρώτη τή φίλια του. Μάς ύποπτεύεται όλους και μία περίπτωση ζητά για νά μάς ξεπαστρέψη.

ΤΑΧΗΡΗΣ

Τί λές, αδέρφι; Νά λοιπόν τού μυστηρίου ή λύση. Άν είν' αλήθεια ό,τι λές, άλλοίλονο σ' εκείνον.

ΑΓΟΣ

Και λαγαριάζει άρχηγό νά βάλη τόν Καρέττο τό Χριστιανό τόν άπιστο· κι' αυτό τού συχωράει μέσ' σέ Χαρέμια. Ύνά πατά και τίς χανούμισσές μας νά κλέβη τίς σπό έμορφες...

ΤΑΧΗΡΗΣ

Α! είνε προδοσία!

ΑΓΟΣ

Ναι προδοσία, φίλε μου. Άκούς εκεί τό σκύλλο νά τόν άφίρη ό Πασσάς για τούς κακούς σκοπούς
[του·
νά φτύνη στό Κοράνι· μας και νά πατά τούς νόμους π' ό Μωχαμέτης έκαμέ!

ΤΑΧΗΡΗΣ

Μά ό Καδής τί κανει;

τή Νετζιμπέ κι' εκείνονε γιατί δέ φυλακίζει;

ΑΓΟΣ

Νομίζεις, πώς άν τόζερε, θέ νάν τούς άφινε έτσι; Μά μυστικό νά κρατηθθί έχει ό Πασσάς προσταζει.

ΤΑΧΗΡΗΣ (συλλογισμένος)

Λοιπόν μάς ύποπτεύεται και μη' άφορμή γυρεύει νά καθαρίσ' τά Γιάννενα άπό τά δυό θεοικά τους. Καλά, καλά, Βεζύρη μου, θά δούμε ποιός άπ' όλους θά μετανιώση πιο μπροστά, έμεις για σύ, Πασ-
[σά μου.

(Στόν Άγο) Είρεις, τί συλλογίζουμαι;

ΑΓΟΣ

Για πές, Ταχέρη, ν' ακούσω.

ΤΑΧΗΡΗΣ

Τόν ζέρω τό Βεζύρη έγώ· άφου σέ ύποψίες έμπήκε ό νούς του μία φορά, δέ θενά σταματήση, ή φυλακή μάς καρτερεί κι' άπόκει ή μαύρη λίμνη δέν είνε τόσο μακρυνά...

— Ναι! είπε μία φωνή βαρεία, γιομάτη άπό περιφρόνηση, που άκούοντας έτούτη τή συλλαβή μαζεύτηκα περισσότερο σιμά στη μητέρα. Και ξανάειπε, βλέποντας πώς ή μητέρα δέν έβγαλε άχνα. — Τό κατέχω... είμ' έδηγημένος άπό τή δύναμη που μέ κυβερνάει... και που σύ θά μαθης σ' άλλο κόσμο...

Η φωνή του λίγο-λίγο γενιότανε λειτουργική, σά νά τήν άκουγα στη μεσιανή πόρτα τού ίερού. Και τήν άκουγα βυθισμένη σέ μαγιο. Πάλε ξαναμίλησε.

— Η θάλασσα μου τό ταζε... στις μεγάλες φουρτούνες... μία νύχτα που μίσεινα στό πέλαγο, στό χαλασμό... μου τό σφύρηζε μέ τού τρικυμιού τήν τσουμπέτα...

Κι' ώσαν κατωκομισία ή φωνή του άκούγοταν. Η μητέρα λές και νεκρώθηκε.

— Επέρασε ό καιρός, είπε ξερά, και μέ φωνή βαθεία, άποφασιστική, και σύβηκα στό κύματά, και πάλεψα δουλεύοντας τήν τρικυμία, μέ τό καμάκι, ψάχνοντας στό βαθύ για τή γοργόνα... Σήκω, κυρά ισού, και δέ σέ λυγίζει τό καμάκι μου... γιατί είσαι τό λεπίδι τού χάρου ισού... Τό γονάτισμά σου είνε θηλυκό... και τό κλάμα σου είνε ποτισμένο άπό τό κολασμένο νερό... Μά τό τίμιο μου ξύλο δέν εσαπτησε... Και δέ θά περιμένω πάλε νά ξαναρθή μία

ΑΓΟΣ
Τί λέγεις!.. θά τολμούσει!
ΤΑΧΗΡΗΣ
Και δέν τόν ζέρεις τόν Πασσά; δέν είδες, Βεσσιάρη, τόσους πολλούς νά ύποπτευθθί; ζή άπ' αυτούς κα-
[ρίνας;

ΑΓΟΣ

Αλήθεια, έχεις δικαιο· και τί λοιπόν θά γίνη;

ΤΑΧΗΡΗΣ (μυστικά)

Νά τόν προλάβουμε λέω γιό· άφου στό νού του

[έχει

ριζώσει μέσα του ό σκοπός νά μάς τήν καταφέρη, άς τού τή φτειάζουμε κι' έμεις προτιήτερ' άπό κείνον. Κ' είμεθα αλήθεια τυχεροί και ή θεός τό νοιώθω μάς άγαπά, τί άνέλπιστη μάς δίδεται βοήθεια μέ τού Καρέττου τίς κρυφές άγαπες μέ τήν κόρη. Δέ θέλει, λές, άρχηγός έμάς και προτιμάει τό σκύλλο τόν άλλόπιστο... Καλα, σάς διορθώνω κι' αυτόν κι' έμένα!.. Άγο, άκούς; προδίνουμ' άπό

[τόρα

τό Φράγκο στό Σερά μπροστά, πώς άγαπά μία

[Τούρκα

και μένει έτσι ό Πασσάς. Γιατί θά ζέρης; Άγο, ό νόμος τού Προφήτη μας σκληρά πώς τόν παι-
[δεύει

μέ θάνατο τό Χριστιανό, όπου θέ ν' άγαπήση γυναίκα Μωαμεθανή χωρίς νά γίνη Τούρκος.

ΑΓΟΣ

Άλλ' άν εκείνος άρνηθθί τήν πίστη για τήν κόρη;

ΤΑΧΗΡΗΣ

Αυτός τήν πίστη ν' άρνηθθί; Δέ θά τό ζέρεις; Άγο, τί σκύλλος στη θρησκεία του είν' ό Καρέττος; μαθε πώς έχι για τή Νετζιμπέ, μά ούτε για νά θρόνο δέ θάδινε τήν πίστη του για τόστο μη σέ μέλλει.

ΑΓΟΣ

Άφου δέν άλλαξοπιστεί, άπό τή φύλα άπάνου άς τόν γλυτώση ό Χριστός, άφου γι' αυτόν πεθαίνει μά κείνη ή πενταμορφη, ή Νετζιμπέ ή δόλια δέν είνε κρίμα νά χαθί με όμορφάδες τόσες; Τί θάνατος τρομαχτικός! Ταχέρη, άν ή καλός της δέ στριζει Μωαμεθανός νά γίνη, ή καημένη θά νά θαφτθί όλοζώντανη... θά τήν πετροβολήσουν!

ΤΑΧΗΡΗΣ

Αυτό τόρα μάς έλειπε νά κλαίμε μία γυναίκα, π' άτίμασε τήν πίστη μας· στό διάβολο δέν πάει; Και τί άν είνε έμορφη; μη γάρ θέ νά χαθούνε

τέτοια νύχτα... όπως τότες, μιανή... τό θυμάσαι... όπως μία νύχτα που ταξείδευα... και σύ...

Η φωνή του άκούγότανε τόρα σιμώτερα, και ένοιωθα πώς έζύγωνε στό σκοτάδι τό λαχανιασμά του γλήγορο, κερτό, φοβηρισμένο.

— Και σύ... ά, δέ θά πνίξω τή φωνή μου στό σκοτάδι... όχι!..

Έτρεξε κπου έψαζε, άρβαλινε· άναψε ένα φανάρι, και κρατώντας το έγύρισε. Φώς έπεσε στην κάμαρα. "Ω νάτος. Ψηλότερος, μεγαλόπρεπος, γιομάτος φώς και περηφάνεια. Η μητέρα έλύγησε τά γόνατα περισσότερο, και έγειρε τό κεφάλι.

— Ά... νά σου στείλω τό άστροπελέκι νά σέ φωτίση και νά μη σέ κάψη...

Εμούγκρισε τόρα βλέποντάς μας· άπίθωσε στερνά τό φανάρι σ' ένα τραπέζι, και βάνοντας τό χέρι στό μάτια, πήγε και ρίχτηκε στό κρεβάτι άγκομαχώντας. Έτρεμα σύφυχη. Η μητέρα μου έκλαιγε γονατιστή, και σί λυγμοί της τήν έτάραζαν. Ο πατέρας εδάγκανε, έπνιγε τό άγκομαχτό του στό μαξιλάρι. Μονομιάς σηκώθη, εδράμα άπάνου μας, άλλαξοπρόσωπος, δυνατός, μ' άρπαζε άπό τό χέρι και μέσειρε σιμά στό φανάρι.

— Νά! νά! έφώναζε που έμούγκρησε όλο τό δάμα. Ποιός δέ θά τό μακτεύη;... Και μέ κοίταζε

ἀπό τῆ γῆ μαζί μ' αὐτῆ σὶ ἄσφοδες κατέλλεσθε.

ΑΓΟΣ

Ἐμπρός λοιπὸν σὸ δικάζομαι! μὰ ἴσθι παραπάνου
στοῦ Χάρου τὸ λογαριασμὸ πού δόσαμεν ὡς τώρα.
Μὰ δὲν κατάλαβα καλά· τί θὰ μὰς ὠφελήσῃ
τοῦ Φράγκου αὐτοῦ ὁ θάνατος;

ΤΑΧΗΡΗΣ

Ἡθ' ἡ σειρά μ' αὐτὸ βλέπω
πολύ πολύ πῶς ἐξυπνα νὰ πῶ πῶς σὲ θαρροῦσα.

Ἄφου προδώσουμ' στὸν Καδῆ τὸ Φράγκο τὸν Κα-
|ρέττο
πῶς πάτησε τὸ νόμο μὰς μὴ Τούρκισσα ἀγαπῶντας,
εὐθὺς ἐμεῖς θὰ φύγομε καὶ ἀπὸ Πασσῶ Χουρσίτη
θὰ πάμε τὸ στρατόπεδο. Μὰς περιμένουν, ὅλοι
καθὼς μοῦ μῆγυσ' ὁ Ὁμέρ μ' ἔσαν πιστὸν τοῦ δούλου.

ΑΓΟΣ

Κατάλαβα, κατάλαβα· μὲς τῆ φωτιά πεθαίνει
ὁ Φράγκος ἀπὸ τὸν Καδῆ καὶ ὁ Βεζύρης χάνει
τὸν καπετάνιο τὸν τρανὸ. Ἐμεῖς ἔρμυθμε ἀμέσως
μὲ τοῦ Χουρσίτη τὸ στρατό, καὶ τὸ λειοντάρι πῶς
καταφρονεῖς ἄτρομο τόσους στρατούς, θὰ τρέμῃ
σὰ δὴ πῶς ξεδικιόμαστε, Ταχῆρ, ἐμεῖς οἱ δύο μὰς!

ΤΑΧΗΡΗΣ

Νὰ ζήσης, Βεσιζάρη μου· πέρνω τὰ λόγια πίσω.
Καὶ τώρα γιὰ τὸ Φράγκο μὰς πηγαίνουμε· καὶ
|τῆλλα
ἄφες τα, φίλε, ἀπάνου μου. Πηγαίνουμε.

ΑΓΟΣ

Ἄιντε, πάμε. (Φεύγουν)

ΣΚΗΝΗ III

(Ἡ σκηνογραφία ἀλλάζει. Τὸ σπῆτι τῆς Νετζιμπῆς).

NETZIMPE

Πόσο μεγάλη φαίνεται σ' ἐκείνονα ἡ μέρα
πού καρτερεῖ με καημὸ τὴν εὐτυχία τῆ νύχτα!
Νομίζω πῶς ὁ λαμπερὸς ἀπὸστατεν ὁ Ἥλιος
στὸ δρόμο τὸν οὐράνιο. Θαρρῶ πῶς με ζουλεύει
κ' ἐπίτηδες δὲ ρίγεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Δύσης.
Ἄχ! ἦλιε, ἦλιε, ἂν ἤξερες, τί καρδιοχτύπι νοιώθει
ἡ ἀνυπόμονη καρδιὰ στὴ φωτερὰ σου θεὰ
θὲ νῆφευγες παντοτεινά, καὶ τὸ γλωμὸ Φεγγάρι
θῆχυνε πάντοτε στὴ γῆ τὸ ἀρχιὸ τὸ φῶς του.
Δὲ θῆκνα παράπονο, σὲ βεβαιώνω, Ἥλιε!
Θῆθελα νῆταν σκοτεινὰ στὴ γῆ παντοῦ χυμένη,
νύχτα χωρὶς ζήμερωμα, χωρὶς χρυσὴν ἀγούλα,
ἀχόρταστα στὴν ὄψη. Ὑστερὰ ἀφίνοντάς με, μὲ
ἕνα τίναγμα πέρα, σκόρπησε κατὶ γέλοια τρομα-
χτικὰ, πού με παγώσανε λίγο, λίγο, ἐνοιωθὰ πῶς
σβύνω τὸ μπρατσάκι μου ἔτανε μολυβένιο ἀπὸ τῆ
σφιζιὰ πού μοῦ ὄωσε· τὸ προσωπὸ μου ἐκρύωνε σιγὰ,
καὶ ξαφνικὰ τὰ πόδια μου δειλιάσανε, γονάτιζα,
βούλιαζα, χανόμενον· μὴ σβυσμάρα μὲ κρυάδα
μοῦρθε κ' ἔπεφτε. Τίποτάλλο δὲν ἐνοιωσα. Τίποτα,
παρὰ πῶς τὸ πρῶτ' ἔμουνα στὸ κρεβάτι μου.

Ἦρθεν ὁ πατέρας μου τὴν αὐγὴ φάνηκε στὴν
κάμαρά μου γιὰ λίγο, στὰ μαῦρα βαλμένους, σοβα-
ρὸς, ἀμίλητος. Σὰν ἐξυπνήσα τον εἶδα ἀντίκρου στὸ
παραθύρι νὰ κοιτᾷζ ἄζω. Ὑστερὰ γύρῃσε καὶ μὲ
εἶδε πού ἀνανοήθηκα. Ζύγωσε κοντὰ μου, μοῦ πῆρε
τὸ χέρι, καὶ μοῦ χαμογέλασε βικσμένα. Ἡ μητέρα
ἀπὸ διπλα μου, καθοῦμένη, δὲν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι
νὰ ἰδῆ. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀναστενάζει. Ὁ πατέ-
ρας ὕστερὰ εἶπε σιγὰ καὶ μὲ βαρεῖα φωνή, θλιμένη·
— Δὲν ἔχει τίποτε· κ' ἐβγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα.
ἄκουγα τώρα στὴ μεγάλη σάλα τὰ βήματα του.
Ἡ μητέρα ἀνασηκώθηξε ξάρονου, ἔκαμε τρία βή-
ματα ὡς τὴν πόρτα, καὶ πάλι σταμάτησε· θέλησε
νὰ τὸν κράξῃ· ξαναγύρισε στὸ κρεβάτι μου ἀχνή,
ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ τὰ βράσανά της.

γιὰ νῆχω τὸν Καρέττο μου γιὰ πάντα στὸ πλευρό·

[μου·

καὶ νὰ τὸν σφίγγω ἀδιάκοπα μὲ ζούλια, μὲ λαχτάρα,
χωρὶς νὰ τρέμω μὴ τὸν θοῦν, μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ μου!
Μέρα γιὰ μένα εἶνε πιά ἡ σκοτεινὴ ἡ νύχτα
κ' ἡ μέρα μὲ τὴ λάμψη τῆς νύχτα βαθεῖα, σκοτάδι!

(Ξαπλώνεται στὸ σοφᾶ καὶ μένει συλλογισμένη.
Σὲ λίγο μπαίνει ἡ Φατμά· στὸ θόρυβο πού κάνει
μπαίνοντας, ἡ Νετζιμπῆ νινάξεται θαρροῦντας πῶς
εἶν' ὁ Καρέττος).

ΣΚΗΝΗ IV

Νετζιμπῆ καὶ Φατμά.

NETZIMPE

Καρέττε μου, σ' ἐπρόσμενα· ἂν ἤρθῃς τέλος πάντων.

ΦΑΤΜΑ

Δὲν εἶνε ὁ Καρέττος σου ἐγὼ εἶμαι, Νετζιμπῆ μου.

NETZIMPE

(Μέφροντας καὶ πάλι μὲ στανοχάγια στὸ σοφᾶ).

Ἄ! εἶσαι σὺ, μητέρα μου;

ΦΑΤΜΑ

Ναί, κόρη μου, θ' ἀνάψω
τὰ φῶτα γιὰτὶ ἐβράδυνασε. (ἀνάφτει τὰ φῶτα)

NETZIMPE

Ἐβράδυνασε, ἀλήθεια;

ΦΑΤΜΑ

Ναί· δὲν κοιτῆς τὴ δύση ἐκεῖ, πῶς κοκκινίζει ὅλη
πῶς βουτηγμένον φαίνεται στὸ αἶμα, τὸ χρυσάφι;

NETZIMPE

(Κοιτῶντας ἀπ' τὸ παράθυρο κατὰ τὴ δύση)

Ἦ! ναί, Φατμά, χιλιόχρωμα τὴ βλέπω ἐκεῖ τὴ
|δύση

νὰ ρίχτῃ ὡς πὰ σύνηθα τὶς πύρινες τῆς γλῶσσας,
τὴ βλέπω νὰ σκορπᾷ ταντοῦ τὸ μαγικὸ τῆς χρώμα,
στοὺς κάμπους γύρω, στὰ βουνὰ καὶ στὰ πικνὰ τὰ
|δάση.

Ἦ! τί στιγμὴ ἀρμυρικὴ, τί θεϊκὴ γαλήνη
ἔχει χυθῆ δλόγυρα στὴ μαγεμένη Φύση!
Κοίταξ' ἐκεῖ σκοτεινιάσανε τὰ χαμηλὰ τὰ μέρη
κ' ὁ ἥλιος τὶς ἀχτίδες του δειλὰ δειλὰ τὶς στέλνει
στὰ πάντα μέρη τῶν βουνῶν, στὶς δασωμένους ράχες.
Νομίζεις ὅτι ἄθελα ὁ ἥλιος τὰ ἀφίνει
τ' ἀγαπημένα του βουνὰ, καὶ πῶς μὲ βία πάει·

Πεσμένη στὸ κρεβάτι, ὕστερ' ἀπὸ κείνη τὴ
νύχτα πού μοῦ τάραιε τόσο τὴν ψυχὴ, πού με
συγκλόνησε κατὰκρῶδα, ὄνειριαζόμενονα τὶς ἡμέρες
καὶ τὶς νύχτες πού ἐπέρασα ὡς τότες. Ἀκόμα ἐ-
ζῶσε ἡ κοῦκλα μου στέλιχα ντυμένη, ἡσυχῆ, εὐ-
τυχισμένη σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὰ
ἴδια μου τραγουδάκια σὲ δαύτηνε ἀκόμα ἀντηχοῦ-
σανε στ' αὐτιά μου· κάποτε πού τὴν ἐπαιρνα στὴν
ἀγκαλιὰ μου, καὶ τὴν ἐνανοῦριζα τερπνὰ, ἐνοιωθὰ
μὴ λαχτάρα παράξενη νὰ μοῦ ξατρέχῃ τὸ εἶνε μου,
νὰ μὲ γητεύῃ, νὰ μὲ ρήγῃ στὴν παράδεισο. Καὶ
δλόγυρά μου τὰ σκοτάκια τῆς ἐζωντάνευαν σὲ κό-
σμο πού ἐζῶσε, σὲ κόσμο πού τὸν αἰστανόμενονα
ἰδιαίτερα, σὰν μητέρα ἀληθινὴ. Καὶ συλλογίστηκα
μὴ ἡμέρα πού τῆς φέρεσα τὰ μαῦρα, τὴ θλίψη
πού δοκίμασα, τὸν τρόπο πού αἰστανῆθηκα. Κατόπι
συλλογίστηκα μὲ πόνο τὴν ἀγάπη μὰς δλόγυρα
στὶς ἀκρογιαλιές μὰς. Σὲ θυμώμονα μεγαλύτερο,
ξανθὸ ἀγόρι πού μοῦ ἐμίλωνε μὲ μὴ γλυκίφωνη
λαλιὰ, πού μοῦ χαμογελοῦσε πάντα μὲ τρυφερότη,
πού καταλάβαινα πῶς μ' ἀγάπαγε βαθεῖα σὰν
ἀδερφοῦλα σου, κατὶ περισσότερο, κατὶ ἀλλοιώτικο
ἀπὸ ἀδερφοῦλα σου. Ἄ, πῶς θῆθελα νὰ σ' εἶχα
ἐκεῖ σιμὰ μου τώρα, στὸ κρεβατάκι μου, νὰ μοῦ

καὶ χαμηλώνει νὰ χυθῇ στὰ κορφοβόδια πίσω.

Τὴ θάματα θαυμάσιο!

ΦΑΤΜΑ (δείχοντας στὸ δρόμο)

Γιὰ, Νετζιμπῆ μου, τῆρα.

NETZIMPE

Ἦ! τί χάρη, ὁ Καρέττος μου! (τοῦ κοιτᾷ τὸ μαντήλι).
Ἐλα λοιπὸν προσμένω.

(Τρέχει στὴν πόρτα νὰ τὸν ἀπαρμόσῃ. Ἡ Φατμά
βγαίνει. Μπαίνει ὁ Καρέττος νινυμένος πολλὴ καπε-
τάνου).

ΣΚΗΝΗ V

Νετζιμπῆ, Καρέττος

NETZIMPE

Ἦρθες λοιπὸν, Καρέττε μου; ὁ πόθος ἡ μεγαλὸς,
ἀγαπημένε, νὰ σὲ δῶ μ' ἔκαμε νὰ φοβοῦμαι
πῶς δὲ θεὸ νὰ ξανάθλεπα, πῶς δὲ θεὸ νὰ φιλοῦσα
τὰ μάτια αὐτὰ πῶς γιὰ μὲ ὄλ' ἡ ζωὴ κα' ὁ
|κίσμος.

KARETTOS

Ὁ ἴδιος πόθος, Νετζιμπῆ, πού τυραννοῦσε ἐμένα
κ' ἐμένα μ' ἐβασάνιζε καὶ μαύκανε τὶς ὥρες
χρόνια σωστὰ νὰ φαίνονταν στὴ δόλια τὴν καρδιά
|μου

πού μὴ σου δίφακε ματιὰ, ἕνα φιλιὸ δικό σου!
Μὰ τέλος πάντων πέρασαν ἀργὰ ἀργὰ εἰ ὥρες
καὶ διψασμένους ἔτρεξα γιὰ νῆθρω τὴν κελὴ μου
νὰ σπῆσω μὲς τὸν κόρφο τῆς τῆ φλόγα πού με
|καίει.

NETZIMPE

Ἦ! ἔλα, ναί, Καρέττε μου, στὴν ἀγκαλιὰ μου μέσα,
τὰ διψασμένα χεῖλη σου στὰ μάγουλά μου βάλε
γιὰ νὰ ρουφήξουν ἀπ' αὐτὰ δροσιὰ τ' ἀγαπημένα,
δροσιὰ πού καταστάλαξεν ἀπάνου τους ἡ ἀγάπη.

KARETTOS

Ἦ! τί εὐτυχία, τί βάλσαμο πού δίνουν τὰ φιλιὰ σου!
Δὲν περιμένει τὸ νερὸ μὲ μὴ λαχτάρα τόση,
δὲν πίνει τόσο ἀχόρταγα ἐκεῖνος πού περνάει
τὴν ἔρημο χωρὶς νερὸ, ὅταν κατόπι νύρη,
μ' ὄσην ἐγὼ ἀχόρτασιὰ καὶ μ' ὄσην λαίμαργια
ραυρῶ ἀπὸ σένα, Νετζιμπῆ, τ' ἀθάνατα φιλιὰ σου.

NETZIMPE

Ἐγὼ τὸ τί αἰστανόμενα, ὅταν κοντὰ σου εἶμαι,
δὲν ἔμπορῶν, Καρέττε μου, νὰ σοῦ τὸ πῶν τὰ λόγια·
νοιώθω δῶ μέσα στὴν καρδιά σὰν κατὶ τι νὰ μπαίη

χαϊδέψῃς λίγο τὰ μαλλιά, νὰ μοῦ γγίξῃς τὸ δά-
χτυλο, τὸ δαχτυλάκι· πού μ' ἀγαύλωσε τότε ἡ ἀ-
φάνα... Καὶ λυπόμονα τῆρα πού σ' ἐβλεπα πρὶ νὰ
πᾶς στὴν Ἀθήνα γιὰ καιρὸ, πού δὲ σοῦ παραγ-
γελνα γιὰ νῆρχεσαι στὸ σπῆτι, πού διάβαινες πάντα
κάτου ἀπὸ τὰ παραθύρια μὰς θλιμμένους καὶ σκεπτι-
κός. Κ' ἔλεγα μέσα μου.—Τί νῆχῃ μὲ μὴς ὁ Ἄν-
τρέας; Ὑστερὰ θυμῆθηκα τὸ παράπονο πού μοῦ
σφιζε κατὰπικρα τὴν καρδιά ὅταν ἐμαθα πῶς φεύ-
γεις γιὰ τὴν Ἀθήνα, πῶς θ' ἀργούσες νὰ γυρίσης,
πῶς θὰ μὰς ἐρχόσονα πιά μεγαλὸς, καὶ ὁ φόθος
πῶς θὰ μὲ λησμόναγε εἴλωσε σὲ δάκρυα κόμπους
στὴν ψυχὴ μου.—Παει, παει, ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου,
Μὰς φεύγει κ' ὁ Ἄντρέας...

(ἀκολουθεῖ).

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

οὐράνιο, σὺν τὰ κοιτῶ τὰ μαγικά σου μάτια, ἀπ' τὸν παράδεισο θαρρῶ σὺν κάττι πῶς κλέψω, κι' αὐτὸ μὲ κάνει σόσσωμη νὰ τρέμω, νὰ φοβοῦμαι.

KAPETTOΣ

Ὡ Νετζιμπέ μου, ἄγγελε! δὲ βλέπω ὅμως, φῶς μου, τὸ λόγο γιὰ ν' ἀνησυχῆς καὶ νὰ φοβᾶσαι τόσο. Σοῦ φέρω ἀπόψε εὐχαρίστη... ὁ σεβαστὸς Βεζύρης...

NETZIMΠE

Χωρὶς νὰ θέλω σ' ὄνομα τ' Ἀλήπαστα τρομαζῶ! Σοῦπε γιὰ μίνα τίποτε, τὸ ξέρεϊ τὸ κρυφὸ μας;

KAPETTOΣ

Εἶς' ἄδικη πρὸς τὸν Πασσά· ἐκεῖνος σ' ἀγαπάει, τὸν ἐρωτᾷ μας ἔμαθε καὶ μ' ἐκράζε κοντὰ του, μ' ἐπείραζε μὲ πονηριά, καὶ μούπει χίλια λόγια καλὰ γιὰ σένα, Νετζιμπέ. Ἐπίασε εὐθύς κατόπι τὸ χέρι μου γλυκὰ γλυκὰ καὶ μούπ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἐμπιστοσύνη, φίλε μου, δὲν ἔχω πιά στοὺς ἄλλους καὶ σ' ὑποψίες μ' ἔβαλαν κι' αὐτοὶ οἱ πρὶν πιστοὶ

[μου,

οἱ δύο μου φίλοι, ὁ Ταχῆρ κι' ὁ Ἄγος Βεσσιάρης, ἀκούω πῶς μὲ τὸ Χουρσίτ συνεννοοῦντ' οἱ δύο τους νὰ μὲ προδώσουν οἱ αἰσχροὶ ἀκούς, ἀχαριστία! αὐτοὶ ποῦ τοὺς ἀνάθεμα! Ὡστε, Καρέττε, βλέπεις ἄλλο δὲν ἔχω ἀπὸ σέ. Σὲ κάνω καπετάνιο. Ἐμεῖς οἱ δύο μας εἴμαστε καλοὶ γι' αὐτοὺς τοὺς

[σκύλλους».

Αὐτὰ μού τᾶπε, Νετζιμπέ, καὶ μούδωκε νὰ βάλω τοῦ Σερασκέρη τὴ σολῆ. Γιὰ δὲς τὴν; πῶς μού πάει;

NATZIMΠE

Ἄν περιμένῃς ἀπὸ μὲ νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια, δὲν πέτυχες στὴν ἐκλογὴ. Ἐγὼ θὰ λῶ πάντα πῶς εἶν' ὠραῖο ὅτι φορεῖς, ἀφοῦ τὴν κρίση ἔχει δεμένη μὲ τὸν ἐρωτὰ σφιχτὰ, σφιχτὰ ἢ κερδιὰ μου.

KAPETTOΣ

Ἄ, μάγισσα! (Τὴν ἀγκυλιάζει καὶ τὴ φιλεῖ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούονται χιπιήματα δυνατὰ στὴν πόρτα).

NETZIMΠE

Ποιὸς νὰ χτυπᾷ; Φατμά, Φατμά, γιὰ κοίτα.

ΣΚΗΝΗ VI

(Οἱ ἴδιοι κι' ὁ Καδῆς μὲ πολλοὺς στρατιῶτες κ' ἕναν ἀξιωματικό. Μπαίνοντας ὁ Καδῆς στέκεται λιγάκι στὴν πόρτα καὶ κοιτᾷ μὲ σιωπὴ. Ὁ Καρέττος κ' ἡ Νετζιμπέ οκνητοὶ καὶ τρομασμένοι στέκονται σὲ μιὰ γωνιά).

KADHΣ

Λοιπὸν δὲν μὲ ἀπάτησαν! Ὁ Φράγκος ὁ Καρέττος ὁ Χριστιανὸς ὁ ἄπιστος τὴ Νετζιμπέ ἀγαπάει... κ' ἐκεῖνη στὴν ἀγάλη του! Ἄλλὰχ! γιὰ δὲς καὶ

[κρίνε.

(Στὴ Νετζιμπέ). Καὶ πρῶτα σύ, Χανούμισσα. Γιὰ [πές μου δὲ φοβήθης τοὺς νόμους τοῦ προφήτη μας νὰ ρίξῃς, νὰ χαλάσῃς καὶ ν' ἀγαπήσῃς Χριστιανό; Δὲ σκιάχτηκες, καημένη, νὰ μὴ σὲ θάψουν ζωντανή, μὴ σὲ πετροβολήσουν...

NETZIMΠE

Συχώρα με, συχώρα με!

KADHΣ

Καὶ τώρα σύ, Καρέττε. Πῶς τόλμησες ἐσύ γκιαούρ, στὴ Νετζιμπέ νὰ ρίξῃς τὰ μάτια σου κ' ἐμόλυνες τοῦ χερμαίου λουλούδι; Δὲ ξέρεις τοῦ Προφήτη μας τὸν ἱερό τὸ νόμο πῶς στοῦ Γκιαούρη θάνατο μὲς τὴ φωτιά τοῦ δίνει ὅπου πλανέσῃ Τούρκισσα, χωρὶς νὰ γίνῃ Τούρκος; Ἡ Τούρκος λοιπὸν γίνεσαι, ἢ στὴ φωτιά πεθαίνεις. Ζύγισ' κ' ἀλλὰ τίς σκέψεις σου... στοχάσου τί θὰ χάσῃς!

στὴ μιὰ μεριά ὁ θάνατος... ἡ Νετζιμπέ στὴν ἄλλη, μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, μὲ τὰ πανώρηνα κέλλη. Λυτρώνεις ἔπειτα κι' αὐτή, ποῦ τὴν προσμένει ὁ

[Χάρος

γιὰ σένανε, ἔν ἀρηθῆς τὴν πίστη σου, Καρέττε. Καὶ τώρα, σκέψου, διάλεξε: τὴ Νετζιμπέ, ἢ τὸ

[Χάρο!

KAPETTOΣ

Θεέ μου, εἶνε μερικὲς φορές, ποῦ τ' ὄνομά σου τ' ἀθάνατο, ὁ ἀνθρώπος ὁ δόλιος ἀθελά του τ' ἀρνιέται, γιὰτὶ ἀδύνατο τὸν ἐπλάσες, Θεέ μου! Γι' αὐτὸ σὲ τούτη τὴ στιγμή, ὅπου καὶ Σέν' ἀκόμα μπορῶ στοῦ τέλος ν' ἀρηθῶ, γιὰ φωτισέμ' με, θεέ μου, καὶ λύτρωσ' ἀπ' τὸ θάνατο τὴν ἄμορφη τὴν κόρη ποῦ ἀγαπῶ... ἢ δώσέ μου τὴ δύναμη, θεέ μου, νὰ μείνω στὴ θρησκεία μου πιστός... νὰ μὴ σ' ἀλ-

[λάξω!

(Στὸν Καδῆ). Παρακαλῶ σε, Ἄρχοντα, μιὰ μέρα [χάριτέ μου νὰ συνεφέρω δὲ μπορῶ σὲ μιὰ στιγμή νὰ δώσω ἀπόκριση στοῦ ρώτημα τ' ἀπαίσιου, Καδῆ μου!

KADHΣ

Λοιπὸν ἔς εἶνε· αὐρὶον στὴ φυλακὴ σου θάρρω! νὰ δῶ, τί ἀποφάσεις; (στοῦ δεκανέα), Καὶ τώρα σύ, [Τσαούση, τὸ Φράγκονε στὴ φυλακὴ μὲ δύο ἀνθρώπους φέρε.

(Ὁ Τσαούσης μὲ τοὺς στρατιῶτες προχωροῦν γιὰ νὰ πιάσουν τὸν Καρέττο. Ἡ Νετζιμπέ οἴχνηται κλαίοντας ἀνήμεσά τους).

NETZIMΠE

Καρέττε μου, Καρέττε μου! Ἦταν λοιπὸν γραμμένο νὰ ἀληθεύουν οἱ κρυφοὶ οἱ φόβοι τῆς καρδιάς μου καὶ νὰ σὲ χάσω γρήγορα;.. Θεέ μου, μὴ εἶν' πλάσμα τοῦ νοῦ μου καὶ φανταστικὴ τοῦ κεφαλιοῦ μου σκέψη; Ἄ! ὄχι, εἶν' ἀληθινά. Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἀνθρώποι θὰ μοῦ τὸν πάρουν μακριὰ, θὰ μοῦ τόνε στερήσουν· στὴ φυλακὴ θὰ μοῦ τὸν πᾶν... καὶ αὐριο... θεέ μου.

KAPETTOΣ (ἀγκυλιάζοντάς τὴν)

Μὴ κλαῖς, μὴ τὰ δάκρυα αὐτὰ ποῦ τώρα βλέπω νὰ πέφτουν ἀπ' τὰ μάτια σου ὡσὰν μαργαριτάρια, μοῦ κάνουν πῖστορο κακὸ ἀπὸ τοῦ Καδῆ τὰ λόγια ποῦ μὲς σπαράζαν τὴν καρδιά... Ἄχ, σῶπα, Νετζιμπέ

[μου,

μὴ τόσο δὲ ἀπελπίζεσαι... Ἐγὼ ἐλπίζω ἀκόμα... (Σιγὰ). Θεὲ νὰ μὴνύσω στὸν Πασσά· αὐτὸς μὲς ἀγα-

[πάει

καὶ θὰ μὰς σώσῃ, Νετζιμπέ, ὦ! ναὶ θεὲ νὰ μὰς σώσῃ! Πάψε λοιπὸν τὰ δάκρυα καὶ σφούγγισε, θεά μου, τὰ μάτια σου τ' ἀτίμητα καὶ χαμογέλασέ μου.

(Ἡ Νετζιμπέ χαμογελεῖ μὲ βία γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Καρέττο).

Ἄ ἔτσι· τὸ χαμόγελο αὐτὸ κ' ἕνα φίλι σου μὲ κάνουε ἀθάνατο! (τὴ φιλεῖ). Ἐμπρός, Τσαούση,

[πᾶμε.

NETZIMΠE

Καρέττε μου, γιὰ πρόσμενε... μὴ φεύγῃς... στάσου

[ἀκόμα!

Ποιὸς ξέρεϊ ποτε θὰ σὲ δῶ... Θεέ μου, ἴσως νᾶνε ἡ ὕστερη ποῦ σὲ κοιτῶ φορὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο! Καρέττε μου, ἀγάπη μου!

KAPETTOΣ

Σ' ἀφίνω γειά, χρυσῆ μου! (Βγαίνει)

(Ἡ Νετζιμπέ λιγοθυμάει).

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

M. A. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

Ὁ κ. Σμιδ τοῦ Μόναχου, γράφει τὸ «Νέον Ἄστυ», ἐπαίνεσε τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Παχτίκου κ' ἔγραψε πῶς ἀπρέπει νὰ ζηλευθῇ ἡ Γερμανία ποῦ δὲν εὐτίχησε νὰ ἐκδοθεῖ ἀπὸ Γερμανὸ τὸ σοφὸ αὐτὸ βιβλίον.

— Ὁ κ. Σμιδ ἔχει τὴ γνώμη του. Ἐχει ὅμως κι' ὁ Φιλήντας τὴ δική του γνώμη, ἀφοῦ ἀπόδειξε τετραγωνικὰ στοῦ «Νουμά» (φύλλ. 162 σελ. 1) τί εἶδους μουσικὴ καὶ φιλολογικὴ κολοκύθα εἶναι τὸ περίφημο αὐτὸ βιβλίον, ποῦ ξεδοῦθησαν ἄδικα τῶν ἀδικῶν τόσοι παράδες τοῦ Μαργασλή γιὰ νὰ τυπωθεῖ.

— Τὸ «Ν. Ἄστυ» γράφοντας γιὰ τὸ Σμιδ, τιλοφορεῖ τὸ «Νουμά» κ ἄ π ι α φ υ λ λ ἄ δ α — ἀπόδειξη τρανὴ αὐτὸ πῶς ὁ κ. Κακλαμάνος δὲ γύρισε ἀκόμα ἀπὸ τὸ ταξίδι του καὶ πῶς τίς στήλες του ὀργιάζει κάποιος Τσοκόπουλος.

— Τὸ παλιὸ «Ἄστυ» στὸ φύλλο τῆς περασμένης Δευτέρας ἐξαντύπωσε τὸ ποίημα τοῦ κ. Περούλη «Ἐκείνη» ποῦ δημοσιεψάμε στοῦ περασμένο φύλλο.

— Ὁ Βολιώτικος ἌΤύπος» ἐξαντύπωσε τὸ ἄρθρον ποῦ δημοσιεψάμε στοῦ φύλλ. 162 γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ἀρβανιτόπουλου, μὲ πολλὰ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὸ «Νουμά». Τὸν εὐχαριστοῦμε.

— Μὰ καὶ ἡ «Ἀλήθεια» ποῦ βγαίνει στὴ Λεμεσό, μιὰ ἀπὸ τίς σοβαρώτερες ἐφημερίδες τῆς Κύπρου, ἐξαντύπωσε στὴν πρώτη σελίδα τῆς τῆς γράμμα τοῦ κ. Γ. Σ. Φραγκοῦδη «Ἄπο τὴ φυλακὴ μου» ποῦ δημοσιεύτηκε στοῦ φύλλ. 159 τοῦ «Νουμά».

— Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ «κίττια φυλλάδα» ἔχει καὶ κίττια κέραση. Ψέματα;

— Ἡ «Ἐστία» δὲν πρέπει νὰ παραπονιέται μὲ τίς «Ἀθηναί». Τῆς τραβήξανε τέτοιο βρισίβι αὐτὴ τὴ βδομάδα ποῦ ξεπλερώσανε μιὰ καὶ καλὴ τίς ρεκλάμες παύκανε ἡ «Ἐστία» στὴν ἐφημερίδα τοῦ κ. Πῶπ ὅταν πρωτοβγήκε εἰδιὰ νὰ ἀνορθώσῃ τὸ καταπεσὸν γόητρον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου.

— Ὅσο καλὸψυχος κι' ἂν εἶναι κανένας, νιώθει κίποτες μέσα του μιὰ ἄγρια εὐχαρίστηση γιὰ τὸ τέτοιο φαινῶμα τῆς εὐγνωμοσύνης, ποῦ θαρρεῖ καὶ τοῦ χαρίζουε θεσφαυρός.

— Ἦνα μαργαριταράκι ἀπὸ τὰ τόσα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου «.Πρόκειται περὶ ἐκείνων οφτινες πρὸ ἐ λ α χ ι σ τ ω ν μόλις μηνῶν κτλ.»

— Φαίνεται οἱ μῆνες θᾶναι ἐ λ ἄ χ ι σ τ ο ι καὶ μ ἔ γ ι σ τ ο ι. Οἱ ἐλάχιστοι θᾶναι ὅσοι ἔχουν τίς 30 μέρες καὶ οἱ μέγιστοι τίς 31. Ἀλλιώτικα δὲν ἐξηγείται ἡ νοστιμώτατη αὐτὴ φράση.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματίδια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι: εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ, τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου, ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

Table with 2 columns: Deposit type and Interest rate. 1) 2 τοῖς ἑκατ. κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν 2 » » » » » 1 ἔτους 2) 2 » » » » » 2 ἐτῶν 3 » » » » » 4 » 4 » » » » » 5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνόνημοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.